

Sprawa C-616/19

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

16 sierpnia 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

High Court (Irlandia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

2 lipca 2019 r.

Strona skarżąca:

M.S.

M.W.

G.S.

Druga strona postępowania:

Minister for Justice and Equality

HIGH COURT [WYSOKI TRYBUNAŁ, IRLANDIA]

W POSTĘPOWANIU W TRYBIE KONTROLI SĄDOWEJ

[...]

STRONY

M.S. (AFGANISTAN)

STRONA SKARŻĄCA

ORAZ

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

DRUGA STRONA POSTĘPOWANIA

ORAZ

[...]

M.W. (AFGANISTAN)

STRONA SKARŻĄCA

ORAZ

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

DRUGA STRONA POSTĘPOWANIA

ORAZ

[...]

G.S. (GRUZJA)

STRONA SKARŻĄCA

ORAZ

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

DRUGA STRONA POSTĘPOWANIA

WYROK wydany w dniu 2 lipca 2019 r. przez High Court [wysoki trybunał, Irlandia] w składzie: sędzia Richard Humphreys

[Or. 2]

Okoliczności faktyczne sprawy M.S.

1. M.S. pochodzi z Afganistanu i jest osobą ubiegającą się o azyl, która utrzymuje, że przybyła do Irlandii przez Grecję, Włochy i Francję. W dniu 1 sierpnia 2017 r. M.S. złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Zataił on jednak przed International Protection Office [urzędem ds. ochrony międzynarodowej, Irlandia; zwanym dalej „IPO”], że uzyskał już ochronę uzupełniającą we Włoszech. Po złożeniu przez niego wniosku uzyskano w systemie Eurodac trafienie dotyczące odcisków palców pobranych uprzednio we Francji w kwietniu i czerwcu 2017 r. oraz we Włoszech w dniu 6 sierpnia 2012 r. Nawiązano kontakt z władzami włoskimi, które w dniu 10 października 2017 r. poinformowały IPO, że wnioskodawca uzyskał ochronę uzupełniającą we Włoszech i ma zezwolenie na pobyt ważne do dnia 11 grudnia 2020 r. W dniu 1 grudnia 2017 r. IPO uznał, że wniosek o udzielenie ochrony jest niedopuszczalny na mocy art. 21 ust. 4 [2] lit. a) International Protection Act 2015 [irlandzkiej ustawy o ochronie międzynarodowej z 2015 r.; zwanej dalej „ustawą z 2015 r.”]. W dniu 17 stycznia

2018 r. skarżący odwołał się od tego rozstrzygnięcia do International Protection Appeals Tribunal [sądu apelacyjnego do spraw ochrony międzynarodowej, Irlandia; zwanego dalej „IPAT”]. W dniu 23 maja 2018 r. IPAT postanowił utrzymać w mocy decyzję o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony za niedopuszczalny.

Okoliczności faktyczne sprawy M.W.

2. M.W. również pochodzi z Afganistanu, a jego imigracyjne losy są wyjątkowo zawiłe. Utrzymuje on, że wyjechał z Afganistanu w 2009 r. i przez Iran, Turcję, Grecję, Włochy i Francję dotarł do Zjednoczonego Królestwa, gdzie wydano mu zezwolenie na roczny pobyt, które następnie próbował bezskutecznie przedłużyć. M.W. pozostawał więc nielegalnie na terenie Zjednoczonego Królestwa do dnia 22 lutego 2014 r., gdy to udał się do Francji, a następnie do Belgii. W dniu 24 lutego 2014 r. złożył w Belgii wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, a w dniu 1 maja 2014 r. został odesłany do Zjednoczonego Królestwa, najprawdopodobniej w zastosowaniu systemu dublińskiego. W dniu 22 lipca 2014 r. M.W. został wydany do Afganistanu, ale w grudniu 2014 r. ponownie opuścił swój kraj pochodzenia i przez Pakistan, Iran, Turcję, Grecję, Macedonię Północną, Serbię, Chorwację i Austrię dostał się do Niemiec, Francji i Włoch, w których to państwach przebywał przez pewien [Or. 3] czas. Następnie ponownie wrócił na rok do Francji, po czym – z początkiem 2017 r. – nielegalnie przybył do Zjednoczonego Królestwa, a ostatecznie do Irlandii, gdzie w dniu 4 lipca 2017 r. złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Wydaje się, że również i on nie ujawnił na tym etapie swojej historii imigracyjnej.
3. W dniu 14 sierpnia 2017 r. władze włoskie poinformowały IPO, że wnioskodawca uzyskał ochronę uzupełniającą we Włoszech i ma zezwolenie na pobyt ważne do dnia 23 stycznia 2022 r. W dniu 2 lutego 2018 r. IPO uznał, że wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest niedopuszczalny. W dniu 8 lutego 2018 r. skarżący odwołał się od tego rozstrzygnięcia do IPAT, nie wskazawszy jednak w swoim odwołaniu żadnych zarzutów. W dniu 22 lutego 2018 r. podniesiono jeden zarzut odwołania. W dniu 28 września 2018 r. IPAT oddalił złożone odwołanie.

Okoliczności faktyczne sprawy G.S.

4. G.S. jest obywatelem Gruzji, który utrzymuje, że pierwszy raz opuścił swój kraj pochodzenia w 1993 r. Udał się wówczas do Niemiec, gdzie złożył wniosek o udzielenie azylu, ale po dziesięciu dniach wrócił do Gruzji. W 1995 r. ponownie wyjechał z Gruzji i udał się, na podstawie wizy pracowniczej, do Portugalii, gdzie pracował przez cztery lata, po czym powrócił do swojego kraju pochodzenia. W 2003 r. G.S. znów opuścił Gruzję i wyjechał do Austrii, gdzie złożył wniosek o udzielenie azylu, jednak po czteroletnim pobycie na terenie tego państwa nakazano mu jego opuszczenie. W pewnym momencie złożył również wniosek o udzielenie azylu w Szwajcarii, który następnie wycofał. Wrócił do Gruzji, po

czym w styczniu 2009 r. dotarł przez Turcję do Włoch, gdzie złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Skarżącemu odmówiono wprawdzie przyznania statusu uchodźcy, ale udzielono mu ochrony uzupełniającej. Następnie G.S. udał się do Irlandii, gdzie przybył w dniu 17 grudnia 2017 r., ale nie otrzymał zezwolenia na wjazd. Wskazał więc, że zamierza złożyć wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, co rzeczywiście uczynił następnego dnia. W przeciwieństwie do pozostałych skarżących nie zatajał swojej historii imigracyjnej. W systemie Eurodac uzyskano trafienie dotyczące odcisków palców pobranych we Włoszech w dniu 12 marca 2009 r. W dniu 17 stycznia 2018 r. skierowano do władz włoskich, w zastosowaniu systemu dublińskiego, wniosek o wtórne przejęcie [Or. 4], który został jednak w dniu 31 stycznia 2018 r. rozpatrzony odmownie z tego względu, że procedura azylowa została zakończona we Włoszech. W dniu 29 czerwca 2018 r. IPO uznał, że złożony przez G.S. wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest niedopuszczalny. Rozstrzygnięcie IPO zostało zaskarżone do IPAT, który w dniu 18 października 2018 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

Przebieg postępowania w sprawie M.S.

5. Uzasadnienie odwołania zostało złożone przez skarżącego w dniu 20 czerwca 2018 r., przy czym w pierwszej kolejności dochodząco wydania postanowienia w trybie certiorari uchylającego rozstrzygnięcie IPAT z dnia 23 maja 2018 r. W dniu 25 czerwca 2018 r. High Court [wysoki trybunał, Irlandia] dopuścił odwołanie [...]. [kwestie procesowe prawa krajowego]

Przebieg postępowania w sprawie M.W.

6. Uzasadnienie odwołania zostało złożone w dniu 4 października 2018 r., przy czym w pierwszej kolejności dochodząco wydania postanowienia w trybie certiorari uchylającego rozstrzygnięcie IPAT z dnia 28 września 2018 r. [...]. W dniu 8 października 2018 r. High Court [wysoki trybunał, Irlandia] dopuścił odwołanie [...]. [kwestie procesowe prawa krajowego]

Przebieg postępowania w sprawie G.S.

7. W sprawie G.S. w pierwszej kolejności dochodząco wydania postanowienia w trybie certiorari uchylającego rozstrzygnięcie IPAT z dnia 19 października 2018 r., a także stwierdzenia niezgodności z prawem Unii oraz nieważności art. 21 ust. 2 lit. a) ustawy z 2015 r. W dniu 19 października 2018 r. High Court [wysoki trybunał, Irlandia] dopuścił odwołanie [...]. [kwestie procesowe prawa krajowego] [Or. 5]

Stosowne przepisy prawa krajowego i prawa Unii

8. Artykuł 21 ust. 2 lit. a) ustawy z 2015 r. ma następujące brzmienie: „2. Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest niedopuszczalny, jeżeli w stosunku do osoby, której dotyczy, zachodzi przynajmniej jedna z następujących okoliczności:

a) inne państwo członkowskie przyznało tej osobie status uchodźcy lub status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej [...]”.

9. Motyw 22 dyrektywy 2005/85 w sprawie procedury azylowej przewiduje, co następuje:

„Państwa członkowskie powinny rozpatrzyć wszystkie wnioski pod względem merytorycznym, to jest ocenić, czy dany wnioskodawca spełnia warunki statusu uchodźcy zgodnie z dyrektywą Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm uznawania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców za uchodźców lub osoby, które z innych względów wymagają ochrony międzynarodowej, statusu tych osób oraz zakresu przyznawanej pomocy, z wyjątkiem przypadków, w których niniejsza dyrektywa stanowi inaczej, w szczególności w przypadku, gdy można w sposób rozsądny przypuszczać, że inne państwo rozpatrzyłoby wniosek lub zapewniłoby wystarczającą ochronę. W szczególności, państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do merytorycznej oceny wniosku o udzielenie azylu w przypadku, gdy pierwsze państwo azylu przyznało wnioskodawcy status uchodźcy lub przyznało inną wystarczającą ochronę, a wnioskodawca będzie podlegał readmisji do tego kraju”.

10. Artykuł 25 dyrektywy 2005/85 stanowi, co następuje: *„1. Oprócz przypadków, w których wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 343/2003, nie wymaga się, aby państwa członkowskie rozpatrywały, czy wnioskodawca spełnia warunki statusu uchodźcy zgodnie z dyrektywą 2004/83/WE, w przypadku, gdy wniosek jest [Or. 6] uznany za niedopuszczalny na mocy niniejszego artykułu. 2. Państwa członkowskie mogą uznawać wniosek o udzielenie azylu za niedopuszczalny na mocy niniejszego artykułu, jeżeli: a) inne państwo członkowskie przyznało już status uchodźcy; b) państwo niebędące państwem członkowskim jest uważane za pierwszy kraj azylu dla wnioskodawcy, na mocy art. 26; c) państwo niebędące państwem członkowskim jest uważane za bezpieczny dla wnioskodawcy kraj trzeci, na mocy art. 27; d) wnioskodawcy zezwolono na pozostanie w danym państwie członkowskim na innych podstawach i w wyniku tego przyznano mu status o równoważnych prawach i świadczeniach co status uchodźcy na mocy dyrektywy 2004/83/WE; e) wnioskodawcy zezwolono na pozostanie w danym państwie członkowskim na innej podstawie, która chroni go przed wydalaniem w oczekiwaniu na wynik procedury określania statusu na mocy lit. d); f) wnioskodawca złożył identyczny wniosek po ostatecznej decyzji; g) osoba pozostająca pod opieką wnioskodawcy złożyła wniosek po tym, jak na mocy art. 6 ust. 3 wyraziła zgodę, aby jej sprawa stanowiła część wniosku złożonego w jej imieniu i nie zachodzą fakty dotyczące sytuacji tej osoby uzasadniające odrębny wniosek”.*
11. W przekształconej dyrektywie proceduralnej 2011/95, która nie ma zastosowania do Irlandii, odniesienie do „statusu uchodźcy” zastąpiono odniesieniem do sytuacji, w której „inne państwo członkowskie udzieliło już ochrony międzynarodowej” [art. 33 ust. 2 lit. a) przekształconej dyrektywy].

12. W pkt 71 wyroku z dnia 19 marca 2019 r., *Bashar Ibrahim i in./Bundesrepublik Deutschland i Bundesrepublik Deutschland/Taus Magamadov*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 i C-438/17, TSUE wskazał, że przekształcona dyrektywa proceduralna „[...] umożliwia państwom członkowskim odrzucenie wniosku o udzielenie azylu jako niedopuszczalnego również wtedy, gdy wnioskodawcy przyznano w innym państwie członkowskim nie [Or. 7] prawo do azylu, lecz tylko ochronę uzupełniającą”. Podobne spostrzeżenie sformułowano w pkt 58 rzeczonego wyroku.
13. W niniejszej sprawie występuje następujący podstawowy problem interpretacyjny: elementy składowe wspólnego europejskiego systemu azylowego są ze sobą powiązane w taki sposób, że w świetle stosowanych łącznie przekształconej dyrektywy proceduralnej i rozporządzenia nr 604/2013 (rozporządzenia Dublin III) oczywiste jest, iż państwo członkowskie nie musi rozpatrywać wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, jeżeli takowa została już udzielona w innym państwie, czy to ze względu na fakt, że kolejny wniosek złożony w państwie członkowskim może zostać uznany za niedopuszczalny, czy też dlatego, że możliwe jest przeprowadzenie procedury powrotu w ramach systemu dublińskiego. W przypadku bardzo wąskiej kategorii państw członkowskich, które są związane rozporządzeniem Dublin III, ale których nie wiąże przekształcona dyrektywa proceduralna, pojawiają się jednak nieprawidłowości. Do owej kategorii należą jedynie Irlandia i Zjednoczone Królestwo, w związku z czym powstaje istotne zagadnienie dotyczące wykładni, które zasadniczo sprowadza się do tego, czy państwo członkowskie może traktować udzielenie przez inne państwo członkowskie ochrony uzupełniającej jako podstawę dla uznania za niedopuszczalny złożonego następnie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.
14. W niniejszej sprawie konieczne jest udzielenie odpowiedzi na trzy pytania dotyczące prawa Unii. High Court [wysoki trybunał, Irlandia], korzystając z przysługującego mu w tym względzie swobodnego uznania, uważa, że jest zarówno konieczne, jak i stosowne skierowanie owych pytań do TSUE na podstawie art. 267 TFUE.

W przedmiocie pytania pierwszego

15. Pierwsze pytanie dotyczy tego, czy zawarte w art. 25 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy 2005/85 odniesienie do „*danego państwa członkowskiego*” oznacza a) pierwsze państwo członkowskie, które udzieliło wnioskodawcy ochrony równoważnej azylowi; b) drugie państwo członkowskie, w którym złożono kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy też c) jedno z tych państw członkowskich. [Or. 8]
16. Skarżący w sprawie M.S. i M.W. utrzymują, że „*dane państwo członkowskie*” oznacza owo drugie państwo członkowskie. Skarżący w sprawie G.S. zdawał się przyznawać, że może to być jedno z tych państw członkowskich. Druga strona

postępowania wskazuje, że zakresem rzeczzonego odniesienia jest objęte owo pierwsze państwo członkowskie.

17. Zdaniem High Court [wysokiego trybunału, Irlandia] najbardziej sensowne i najbardziej odpowiednie z punktu widzenia wykładni jest założenie, że zawarte w art. 25 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy proceduralnej odniesienie do „danego państwa członkowskiego” oznacza jedno z tych państw członkowskich. Przyjęcie takiego stanowiska pozwoliłoby również na zachowanie spójności z motywem 22 dyrektywy proceduralnej. W razie uznania, że zakresem stosowania tego przepisu nie jest objęte pierwsze państwo członkowskie, wystąpiłyby poważne nieprawidłowości, ponieważ oznaczałoby to, iż przyznanie praw równoważnych ochronie międzynarodowej w jakimkolwiek państwie innym niż państwo członkowskie wystarczyłoby dla uznania wniosku za niedopuszczalny. Nie ma to zbyt wiele sensu.
18. Doniosłość owego pytania polega na tym, że jeśli w zakres pojęcia „dane państwo członkowskie” wchodzi pierwsze państwo członkowskie (tj. jeśli owo odniesienie dotyczy pierwszego państwa członkowskiego lub jednego z tych państw członkowskich), to może istnieć podstawa prawna, w oparciu o którą analizowane w niniejszym postępowaniu wnioski można by uznać za niedopuszczalne, co z kolei oznaczałoby, że art. 21 ustawy z 2015 r. nie jest niezgodny z prawem Unii. Prawdą jest, że wywiedziona w ten sposób podstawa prawna nie byłaby tą podstawą, na którą powołał się IPAT. Ową kwestię można jednak traktować jako czysto techniczną, ponieważ IPAT zasadniczo powołał się na art. 21 ustawy z 2015 r., który to przepis można uznać za wiążący wówczas, gdy odniesienie do „danego państwa członkowskiego” dotyczy pierwszego państwa członkowskiego lub obejmuje to pierwsze państwo członkowskie.

W przedmiocie pytania drugiego

19. Pytanie drugie dotyczy tego, czy w sytuacji, w której obywatel państwa trzeciego, któremu udzielono ochrony międzynarodowej w formie ochrony uzupełniającej w pierwszym państwie członkowskim, przenosi się do drugiego państwa członkowskiego, złożenie kolejnego [Or. 9] wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w drugim państwie członkowskim stanowi nadużycie prawa takiego rodzaju, że owo drugie państwo członkowskie może przyjąć środek przewidujący, iż taki kolejny wniosek jest niedopuszczalny.
20. Skarżący we wszystkich trzech sprawach podnoszą, że złożenie takiego kolejnego wniosku nie stanowi nadużycia prawa. [...] Skarżący w sprawie G.S. utrzymywał również, że owo pytanie nie wypływa z rozstrzygnięcia IPAT, przy czym ów zarzut wydaje się mieć ograniczone znaczenie, ponieważ skierowane pytanie dotyczy mocy wiążącej uregulowania, na które powołano się w decyzji IPAT. Strona pozwana twierdzi, że państwo członkowskie może przyjąć środek takiego rodzaju, o którym mowa w pytaniu.

21. Zdaniem High Court [wysokiego trybunału, Irlandia] złożenie drugiego lub kolejnego wniosku w sytuacji, w której danej osobie przyznano już ochronę uzupełniającą, stanowi nadużycie prawa, w związku z czym – zgodnie z ogólnymi zasadami prawa Unii – państwo członkowskie może przyjąć środki, na podstawie których uzna owe wnioski za niedopuszczalne, takie jak środek analizowany w niniejszej sprawie. Ponadto High Court [wysoki trybunał, Irlandia] pragnie zaznaczyć, że – ze względu na ogólną przyszłą stabilność europejskiego projektu – nieprzezorne byłoby nadawanie prawu Unii takiej wykładni, zgodnie z którą we wrażliwej dziedzinie imigracji przyznawane byłyby – o ile nie wynika to wyraźnie z odnośnego przepisu – zwłaszcza obywatelom państw trzecich, a w szczególności wówczas, gdy w grę może wchodzić istotna kwestia nadużycia praw, jakiegokolwiek dodatkowe prawa.
22. Doniosłość owego pytania polega na tym, że jeśli wniosek można odrzucić ze względu na to, iż stanowi on naruszenie prawa, to zarzut podniesiony przez skarżących jest bezskuteczny.

W przedmiocie pytania trzeciego [Or. 10]

23. Pytanie trzecie dotyczy tego, czy art. 25 dyrektywy 2005/85 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie, które nie jest związane dyrektywą 2011/95, ale które wiąże rozporządzenie nr 604/2013, mogło przyjąć środek, taki jak środek analizowany w niniejszej sprawie, pozwalający na uznanie za niedopuszczalny wniosku o udzielenie azylu złożonego przez obywatela [państwa trzeciego], któremu wcześniej udzielono ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim.
24. Skarżący podnoszą, że prawo Unii sprzeciwia się przyjęciu powołanego w tym pytaniu uregulowania, natomiast druga strona postępowania podnosi, że nie sprzeciwia się ono przyjęciu owego uregulowania.
25. Zdaniem High Court [wysokiego trybunału, Irlandia] dokonanie w tym kontekście literalnej wykładni dyrektywy proceduralnej przełożyłoby się na powstanie zupełnie niepotrzebnych nieprawidłowości, a ponadto byłoby sprzeczne z celem i zamysłem dyrektywy analizowanej łącznie z aktami prawnymi stanowiącymi podstawę systemu dublińskiego. Owe nieprawidłowości wynikają z faktu, że zgodnie z logiką i zamysłem analizowanych łącznie dyrektywy proceduralnej oraz rozporządzenia Dublin II państwo członkowskie nie musi rozstrzygać w przedmiocie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez osobę, która jest już objęta ochroną uzupełniającą lub jej równoważną w drugim państwie członkowskim, czy też w innym państwie. Takie są też logika i zamysł rozpatrywanych w ujęciu łącznym przekształconej dyrektywy proceduralnej oraz rozporządzenia Dublin III, jak zauważył J.V. Hansen w artykule zamieszczonym w K. Hailbronner, D. Thym (red.), *EU Immigration and Asylum Law*, 2nd ed., C.H. Beck/Hart/Nomos 2016, s. 1354, w którym wskazano, że przekształcona dyrektywa proceduralna może być „*postrzegana jako uzupełnienie rozporządzenia Dublin III*”. Luka występuje jednak wówczas, gdy państwo stosuje pierwotną

dyrektywę proceduralną i rozporządzenie Dublin III, która to sytuacja ma miejsce jedynie w odniesieniu do Irlandii i Zjednoczonego Królestwa. W takim przypadku konieczne jest ustalenie, czy należy odejść od dosłownego brzmienia dyrektywy proceduralnej i dokonać jej wykładni zgodnie z ogólnym zamysłem. [Or. 11]

26. Doniosłość owego pytania polega na tym, że jeśli takie uregulowanie jest dopuszczalne, to zarzut podniesiony przez skarżących jest bezskuteczny.

Postanowienie

27. Mając na uwadze powyższe, stosowne jest skierowanie do TSUE następujących pytań w trybie art. 267 TFUE.
- i) Czy zawarte w art. 25 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy 2005/85 odniesienie do „danego państwa członkowskiego” oznacza a) pierwsze państwo członkowskie, które udzieliło osobie ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej ochrony równoważnej azyłowi; b) drugie państwo członkowskie, w którym złożono kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy też c) jedno z tych państw członkowskich?
 - ii) Czy w sytuacji, w której obywatel państwa trzeciego, któremu udzielono ochrony międzynarodowej w formie ochrony uzupełniającej w pierwszym państwie członkowskim, przenosi się do drugiego państwa członkowskiego, złożenie kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w drugim państwie członkowskim stanowi nadużycie prawa takiego rodzaju, że owo drugie państwo członkowskie może przyjąć środek przewidujący, iż taki kolejny wniosek jest niedopuszczalny?
 - iii) Czy art. 25 dyrektywy 2005/85 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie, które nie jest związane dyrektywą 2011/95, ale które wiąże rozporządzenie nr 604/2013, mogło przyjąć uregulowanie, takie jak analizowane w niniejszej sprawie, pozwalające na uznanie za niedopuszczalny wniosek o udzielenie azyłu złożonego przez obywatela państwa trzeciego, któremu wcześniej udzielono ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim?